

РЕШЕНИЕ

№ 38008

гр. София, 17.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8067** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление в [населено място], район „Л.“, [улица], ет. 8 представлявано от С. А. – изпълнителен директор, чрез адвокат С. У. – САК, срещу Решение № 2039 от 04.06.2025 г, постановено по НАХД № 20241110201692/2024 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 133 състав, с което:

I. е изменено наказателно постановление (НП) № 004435 от 27.11.2023 г., издадено от директор на регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. със седалище [населено място] към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите (КЗП) - [населено място], в частта му по т. 1, с което на касатора за извършено нарушение на чл. 10а, ал. 2 от Закон за потребителския кредит (ЗПК), на основание чл. 45, ал. 1 от Закона за потребителския кредит е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 (пет хиляди) лева, като е намален размера на санкцията до установения в закона минимум от 3 000 (три хиляди) лева и е

II. потвърдено наказателното постановление № 004435 от 27.11.2023 г., в частта му по т. 2, с което на касатора за извършено нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 26 от ЗПК е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 (три хиляди) лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на съдебното решение, постановено в нарушение на материалния закон като се иска отмяната му, алтернативно моли съда да измени

решението на първоинстанционния съд, като предупреди нарушителя устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Твърди се, че от касатора не е извършено нарушение, тъй като таксата за оценка не е в нарушение на изискванията на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК. Тя не е свързана с усвояване или управление на кредита, а е такса за оценка на заявката на клиента, дължима във всички случаи при постъпване на всяка заявка за кандидатстване и не зависи от това дали дружеството одобрява или не одобрява клиента за кредит. На второ място е изложено твърдение, че неправилно въззивния съд е приел, че е налице нарушение на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 26 от ЗПК, тъй като поради грешка по преписката първоначално са представени стари условия, които не са се прилагали за кредитополучателя. Претендиращи за разноси по делото за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба - директор на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П., Б. към ГД „Контрол на пазара“ при КЗП редовно призован, не се явява, не се представлява в съдебно заседание.

Представителят на С. градска прокуратура – прокурор Стоян Димитров дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XI – ти касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 217 и следващите от АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в законовия срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, чрез надлежно упълномощен представител на легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл. 210, ал. 1 от АПК и при спазване на изискванията на чл. 212 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Въззивният съд е установил от фактическа страна, че на 22.08.2023 г. в деловоден регистър на Комисия за защита на потребителите е била постъпила жалба с вх. № С-03-4677 от Ю. К. И. срещу SMILE CREDIT - „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД. В нея било изложено, че на 31.07.2023 г. потребителят сключил договор за потребителски (бърз) кредит от разстояние с дружеството за сумата от 2 500 лв. Впоследствие Ю. И. решил да се възползва от законовото си право за отказ от договора в 14-дневен срок. Първоначално от дружеството му отговорили, че не могат да удовлетворят претенцията му като твърдели, че не били получавали никакви имейли от него. По-късно приели молбата му и след допълнителна кореспонденция между страните, дружеството поискало от потребителя да върне сума в размер от 2 800 лева или с 300 лева по-голяма сума от отпуснатата му, въпреки че в закона било предвидено да не се начисляват никакви такси освен административните, които са между 0.5 % и 1 %. След спор за дължимостта на начислените допълнителни такси, последните били намалени на 160 лева, които били платени от потребителя. Към сигнала на потребителя били приложени екранни снимки на водената между него и доставчика на финансови услуги кореспонденция.

„АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД е търговец по смисъла на чл. 1, ал. 1 от Търговския закон, вписан в

Търговския регистър с ЕИК[ЕИК].

При извършване на проверка от комисията, с писмо изх. № С-03-4677 от 04.09.2023 г., проверяващия инспектор от КЗП уведоми дружеството за постъпилата жалба и изиска да се представят в комисията писмено становище по жалбата, документи и информация. В отговорът получен на 03.10.2023 г., дружеството представи пред проверяващия орган становище по повод подадената жалба и копия на относимите документи, включително и платежно нареждане за върнатата сума от 17.08.2023 г.

От предоставените от дружеството документи било установено, че дължимата сума по Договор за кредит № 585397 към 16.08.2023 г. включва: главница в размер на 2 500.00 лева, възнаградителна лихва в размер на 40.27 лева, такса за разглеждане и оценка на заявката за отпускане на кредита, съгласно Приложение № 4 към договора за кредит в размер на 99.84 лева. При проверката от комуникация с потребителя от 17.08.2023 г. било установено и че на кредитополучателя е уточнено, че към дата 17.08.2023 г. дължимата от него сума е в размер на 2 642.63 лв., поради причина - приложението на чл. 29, ал. 4 от Закона за потребителския кредит.

С платежно нареждане от 17.08.2023 г. касаторът И. върнал на дружеството посочената сума от 2 642.63 лева., кредитът бил погасен, а договърът приключил.

Проверяващият счел, че при тези факти и обстоятелства, проверяваното юридическо лице е определило изрична такса за оценката на кредитоспособността на потребителя в нарушение на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК. Приел посочената такса за свързана с усвояването на кредита и като такава, в нарушение на закона. На второ място от проверяващия било установено, че в предоставените пред комисията Общи условия, приложими към договора за потребителски кредит № 585397 от 31.07.2023 г., сключен между „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД и Ю. И. за сумата от 2500.00 лева, в Раздел VIII, т. 18.3 е бил записан стария адрес на КЗП и предвид установеното и съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗПК: „Договърът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа: т. 26 - адреса на Комисията за защита на потребителите като контролен орган по спазване изискванията на този закон“ и констатирал извършено нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 26 от ЗПК.

С оглед на констатациите за извършено административно нарушение на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК и на чл. 11, ал. 1, т. 26 от ЗПК на касатора бил съставен АУАН № 004435, връчен срещу подпис в същият ден. Въз основа на съставения АУАН, АНО е издал процесното НП № 004435 от 27.11.2023 г., с което на основание чл. 45, ал. 1 от ЗПК на дружеството жалбоподател е наложено административно наказание имуществена санкция, в размер на 5000 лв. за нарушение на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК и в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 11а, ал. 1, т. 26 от ЗПК.

За да измени в т. 1 и потвърди в т. 2 Наказателното постановление, въззивният съд приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в кръга не техните правомощия. Спазени били срокове при издаването им по чл. 34 от ЗАНН. В АУАН и НП е било посочено ясно и точно мястото на извършването на нарушението, както и датата на извършването му и нямало допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да засягат правото на защита на наказаното юридическо лице относно съставянето и връчването. Въззивният съд приел, че клаузата, с която е уговорена такса „за разглеждане и оценка на заявката за кандидатстване за кредит“, води до неоправдано допълнително увеличаване на размера на задълженията на потребителя по договора, като тя е свързана с усвояването на кредита, независимо как е наименувана. По отношение на второто нарушение СРС приел, че е нарушена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 26 от ЗПК, тъй като в предоставените на проверяващия инспектор документи не е присъствал актуалният адрес на КЗП към момента на проверката и към момента на сключване на процесния договор и по този начин, посочвайки неверен адрес потребителите са лишени от това свое основно право, тъй като подадените жалби не биха стигнали до органът, който следва да ги

защити. СРС в мотивите си приел, че правилно са наложени две санкции на касатора, като за наложената имуществена санкция от 5 000 лева за извършеното нарушение на чл. 10а, ал.2 от ЗПК приел за неправилно завишена, тъй като извършеното от дружеството нарушение е първо от вида си, поради което наложената от КЗП имуществена санкция приел, че следва да се намали до законово определения минимум, а именно 3 000 лева, а за второто нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 26 от ЗПК констатирал, че е в минимален размер, поради което потвърд НП в тази му част.

СРС се е произнесъл при правилно установена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото доказателства. Въззивният съд е проверил АУАН и НП относно тяхната законосъобразност. При прекратяване на договорните отношения дължимата сума по Договор за кредит № 585397 към 16.08.2023 г. включвала главница в размер на 2 500.00 лева., възнаградителна лихва в размер на 40.27 лева, както и такса за разглеждане и оценка на заявката за отпускане на кредита, съгласно Приложение № 4 към договора за кредит в размер на 99,84 лева.

В съответствие с правна норма на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Тази норма е императивна и не допуска отклонение от предвиденото в същата, правило за поведение. В противоречие с разпоредбата, в текста на предлаганите на потребителите договори за кредит, ответника е включил такса в чл. 2 от Приложение № 4 към договора за кредит. Касационната инстанция споделя изводите на въззивният съд, че значението на понятието „усвояване на кредита“ и „действие по усвояване на кредита“ включва широк набор от извършени операции, обслужващи усвояването на кредита, като действия по договарянето на кредита, вкл. проучването на кредитоискателя и неговата кредитна история, договарянето на условията, актът на подписване на самия договор, отпускането и усвояването на средствата и др. и банката не може да злоупотребява, въвеждайки такси за дейности свързани с отпускането на кредити, както е в процесният случай такса за разглеждане и оценка на заявката за отпускане на кредита, която е пряко свързана с усвояването на кредита. Тези разноси свързани с тази такса, както правилно е установил и административнонаказващият орган са такива, свързани с усвояването на кредита и тяхната недължимост от страна на длъжника, следва от закона. С оглед на изложеното настоящата касационната инстанция не приема възражението на касатора, че тази такса не е свързана с усвояване или управление на кредита.

Несъобразяването на кредитната институция с въведеното в нормата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, правило за поведение, съставлява административно нарушение, подлежащо на санкциониране по реда на чл. 45, ал. 1 от ЗПК с административно наказание „имуществена санкция“ предвид субекта-нарушител е в размер от 3000 лева до 8000 лева. За касаторът безспорно е установено извършено нарушение на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, като от административният орган му е наложено административно наказание в размер от 5 000 лева, за такса за разглеждане и оценка на заявката за отпускане на кредит в размер на 99.84 лева. Нарушението на дружеството е първо по вид, а мотивите за завишаването на санкцията неоснователни, поради което касационната инстанция приема за правилно намалената в определения минимум от СРС имуществена санкция в размер на 3 000.00 лева.

По отношение на вмененото второ нарушение извършено от касаторът, а именно за нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 26 от ЗПК. В процесната норма се съдържа изискването, че договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа адреса на Комисията за защита на потребителите като контролен орган по спазване изискванията на този закон. Безспорно в настоящият случай се е установило, че в договора за предоставяне на потребителски кредит не е бил посочен актуалният адрес на КЗП, тъй като в договора фигурира адрес на КЗП:

[населено място], пл. „С.“ № 4а, който не е бил актуалният адрес, нито към момента на проверката, нито към момента на сключване на договора. Актуалният адрес е бил [населено място], [улица]. Предвид това и след като е бил посочен грешен адрес на КЗП, то това се приравнява на липса на адрес по смисъла на чл. 11, ал. 1, т. 26 от ЗПК. С посочването на неверен адрес, на практика потребителите са били лишени от свое основно право, тъй като подадените жалби не биха стигнали до КЗП. А потребителите имат право да подават жалби, свързани с договори за потребителски кредит или с договори за посредничество за предоставяне на потребителски кредит до Комисията за защита на потребителите. Посочването на верният адрес на КЗП в Общите условия веднага след откриване на нарушението, регулира нормални договорни отношения с потребителите за в бъдеще. Изискванията за съдържанието на договорите за потребителски кредит, посочени в чл. 11, ал. 1 от ЗПК са императивни и нарушението на която и да е от посочените 27 точки е съществено нарушаване правата на потребителите. Без значение е, че в процесният случай нарушението е формално и е първо за това дружество. Нарушението на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 26 от ЗПК е съществено и показва завишена степен на обществена опасност, тъй като касае защитата на потребителите и техните основни права.

С оглед на изложеното по – горе касационната инстанция не приема възражението на касатора, че са представени стари условия, които не са се прилагали за кредитополучателя, както и че не е налице реализирано административно нарушение по посочения текст, тъй като е посочен адрес на КЗП, независимо дали е актуален или не.

Съгласно разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях, т. е. наложените с наказателното постановление две санкции и определени от въззивния съд в минимален размер от по 3000 лв. за всяко нарушение са в релевантно определения размер към момента на извършване на нарушението.

По отношение на изложеното твърдение от касатора, че всяко едно от нарушенията представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, не се споделя от настоящата инстанция. Не са налице и основания за квалифициране на случая като маловажен, тъй като нарушението не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид. В тази връзка, съдът съобрази обстоятелството, че Законът за потребителския кредит охранява особен вид обществени отношения, като има за цел опазване интересите на потребителите и недопускане на въвеждането им в заблуждение. Нарушението е на просто извършване, формално, поради което не е необходимо да са настъпили конкретни вредни последици от деянието. С оглед на изложеното, настоящата инстанция намира, че предвид характера на охраняваните обществени отношения и заложената от законодателя безусловна защита при упражняване правото на информация на потребителите, то в настоящия случай институтът на „маловажния случай“ е неприложим.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл. 218, ал. 2 от АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, обжалваното решение на Софийския районен съд следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, в полза на Комисията за защита на потребителите следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 (сто и тридесет) лева, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помо, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал. 1 и 2 от АПК, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2039 от 04.06.2025 г, постановено по НАХД № 20241110201692/2024 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 133 състав.

ОСЪЖДА „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление в [населено място], район „Л.“, [улица], ет. 8, представлявано от С. А. – изпълнителен директор да заплати на Комисия за защита на потребителите сумата от 130 (сто и тридесет) лева, представляващи разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: